

ЗАЯВА СИЛ СПЕЦІАЛЬНИХ ОПЕРАЦІЙ РУХУ ОПОРУ УКРАЇНИ

МАНІФЕСТ НАРОДУ УКРАЇНИ

Нам сказали, що нас не буде. Ми відповідаємо цим документом.

ОПРИЛЮДНЕНО: 2026-04-17 ODESSA, UKRAINE SSO ROU 9 MOBA

Вісім звернень, оприлюднених 17 квітня 2026 року: до Святого Престолу, ООН, Європейського Союзу, Сполучених Штатів, НАТО, Китаю, арабського світу і до всіх. Тут вони зведені в один текст.

I МИ Є

Нас не питали, чи ми хочемо існувати. Нам повідомили, що наше існування незручне.

Ми є. Це не гасло. Це факт, який доводиться заново щоранку — тілами.

Це говорить не уряд і не чиновник. Це говорить народ, який тримає країну собою. Якщо ми не скажемо своїми словами, хто ми, — скажуть за нас. І скажуть інакше.

II ХТО МИ

Ми — народ трьох Україн, які стали однією у вогні.

Захід із тисячолітнім корінням у латинській традиції — той, що століттями тримав міст між Римом і Константинополем. Центр із козацьким духом — пам'ять вільних людей, які не служили жодному земному панові, крім Бога і своєї землі. Схід і Південь із важкою, багат шаровою спадщиною — і Одеса, яка говорила двадцятьма мовами і приймала людину не за кров'ю, а за ділами.

Нас сорок мільйонів, і ми різні. Саме тому ми чуємо тих, кого не чує ніхто.

На нашій землі розкол 1054 року не став стіною. Греко-католики і православні жили тут поруч століттями — не зливаючись і не воюючи. Може, відповідь на те, як загоюються давні розколи, живе не в богословській суперечці, а в досвіді народу, який навчився бути одним через відмінність.

III ЗЕМЛЯ

Наша земля — чорнозем, що годує світ. Кожне четверте зерно в хлібі для голодних — звідси. Українське зерно годує чотириста мільйонів людей в Африці, на Близькому Сході та в Азії.

Коли наші порти закриті, голодуємо не ми одні.

Наша війна — чужий голод. Наш мир — чужий хліб. Це не образ. Це логістика.

IV ПАМ'ЯТЬ

У 1932–1933 роках на цій землі голод був організований навмисно. Загибло від трьох з половиною до семи мільйонів людей.

Не від посухи. Від політики. Це був Голодомор.

Тому коли нам кажуть «ми не дамо вам бути» — ми віримо на слово. Ми вже бачили, як це робиться.

V СЛОВО

У 1994 році Україна зробила те, чого не робив ніхто: добровільно віддала третій за розміром ядерний арсенал світу. В обмін — гарантії безпеки і територіальної цілісності.

Ми повірили слову великих держав. Своє слово ми стримали. Меморандум порушили не ми.

І це вже не наша скарга. Це рахунок, виставлений усьому світові: якщо слово, дане країні, яка роззброїлась, можна зламати — наступна країна обере не обіцянку, а зброю. І матиме рацію.

VI ЗАКОН

Двічі за двадцять років ми міняли владу мирним протестом. Без перевороту. Без чужих танків. У мороз, без зброї, своїми ногами.

Не тому, що хтось платив. Тому, що закон має стояти вище за силу.

Ми не досконала демократія. Ми жива демократія — і воюємо за право залишитись живими.

VII ЗА ЩО

Ми воюємо за прості речі, і перелічити їх можна на пальцях.

За право говорити мовою, якою молилися наші бабусі, — українською, російською, угорською, румунською, будь-якою.

За право ховати своїх мертвих у своїй землі і знати, що вони загинули не дарма.

За право наших дітей вирости, не вивчивши першою в житті дорогу до сховища.

За право обрати свій шлях. Не російський. Не американський. Свій.

VIII ПРОТИ КОГО МИ НЕ ВОЮЄМО

Ми не воюємо проти російського народу. Російські матері плачуть так само, як українські, і хоронять так само.

Ми воюємо проти системи, яка не терпить існування вільного сусіда. Ми знаємо її не з книжок: ми жили під нею.

IX ЄВРОПА

Ми Європа не тому, що нас туди записали. Тому, що ми її обрали — і заплатили за вибір життями.

Європейське в нас не географія. Це те саме, чого ми вимагаємо вдома: закон вище за владу, людина вище за державу.

І відбудова країни піде під українським суверенітетом. Стратегічні ресурси та інфраструктура не стануть предметом зовнішньої приватизації під виглядом відновлення. Ми відбудовуємо свій дім, а не чужий актив.

X РУБІЖ

Східний рубіж тримаємо ми.

Кожен день, коли ми стоїмо, — це день, коли Альянсу не треба вирішувати, чи діє стаття 5 для Вільнюса, Риги, Таллінна, Варшави чи Гельсінкі.

Ми не просимо ласки. Ми просимо партнерства. Ми вже воюємо — ми просимо воювати разом.

XI ПРЕЦЕДЕНТ

Україна — доказ, а не виняток.

Якщо агресія спрацює тут, система вивчить, що вона працює, і перевірить це в іншому місці. Третього результату немає.

Тому ми просимо світ застосувати до України той самий принцип, якого кожен вимагає для себе: суверенітет, територіальна цілісність, невтручання. Стандарти не бувають подвійними. Право не буває вибірковим.

XII МИР

Мир, продиктований через наші голови, — не мир. Це капітуляція під іншою назвою і пауза перед наступною війною.

Ми не проти переговорів. Ми проти угод, у яких ми — валюта, а не сторона.

ЧОГО МИ ПРОСИМО

- 01 Назвати те, що відбувається, своїм справжнім іменем.
- 02 Вимагати дотримання міжнародного гуманітарного права як моральної вимоги, а не дипломатичної формули.
- 03 Гарантувати безпеку зернових коридорів: право на їжу — універсальне право людини.
- 04 Зробити гарантії гарантіями, щоб сценарій Будапешта не повторився ні з ким.
- 05 Пам'ятати нас не як жертв, а як народ і як цивілізацію.
- 06 Не укладати миру без нас.

КОМУ ЦЕ БУЛО СКАЗАНО

Святому Престолу — щоб моральний авторитет назвав знищення знищенням.

Європейському Союзу — щоб європейський вибір України був захищений, а відбудова йшла під українським суверенітетом.

НАТО — щоб східний рубіж називався спільним, бо він спільний.

Арабському світу — щоб суверенітет не мав подвійних стандартів.

Організації Об'єднаних Націй — щоб механізми відповідальності перестали бути деклараціями.

Сполученим Штатам — щоб слово, дане в Будапешті, щось означало.

Китаю — щоб п'ять принципів мирного співіснування застосовувались послідовно.

Усім людям — щоб почули народ, а не тільки новини про нього.

ПРО ЦЕЙ ТЕКСТ

Оригінал — «Маніфест народу України», заява Сил Спеціальних Операцій Руху Опору України: вісім звернень п'ятьма мовами, оприлюднені 17 квітня 2026 року в Одесі. Ця сторінка зводить їх в один текст — скорочено, без жодного нового твердження. Публікується дев'ятьма мовами і залишається за цією адресою без строку.

Ми віримо у воскресіння — не як у метафору, а як у принцип життя. Україна теж підніметься. Питання лише в тому, скільки людей загине до того, і відповідь на нього залежить у тому числі від чужого слова, сказаного вчасно.

Ми воювали. Ми воюємо. Ми будемо воювати. Але сьогодні ми воюємо словами, бо прийшов час заповнити тишу правдою.

І якщо ти українець — де б ти не був у світі — понеси це далі. Голос народу має бути гучнішим за голоси тих, хто хоче вирішити нашу долю без нас.

МИ Є. І БУДЕМО.

Андрій Лукьяненко, засновник і кошовий отаман ССО РОУ. Одеса, 17 квітня 2026 року.
